

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesu fidelitas erga genus humanu[m]. Con. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

DE CHRISTI VENDITIONE. Theorema II.

ARGVMENTVM.

Ille qui maximè omnium est fidelissimus, imò fidelitas ipsa proditur ac venditur in mortem à suo, coque domestico ac discipulo: emitur verò ab his interficiendus, quibus præcipuè fidelitatis signa exhibuerat atque beneficia.

IESU FIDELITAS ERGA GENUS HUMANVM. *Concio II.*

Prima huius argumenti pars, quæ est, Christum esse fidelissimum (neque enim alium hic, quam Christum loquimur) tum facillè omnibus erit manifesta, cum quantam in hos proditores fidelitatem Christus locauerit, expenderit. Adeò namque fidelis est Christus, ut genus humanum etiam vniuersum à crimine eripere cuperet læsæ maiestatis, prodicionisq; diuinæ: quod olim consentiendo diuinæ maiestatis hosti, proditori q; diabolo, commiserat, Dei transgrediens mandatum: quamobrem innumeris certè malis, atque æternæ sese morti fecerat obnoxium. Adeò inquam est fidelis Christus, ut pro eodem genere humano in se paratus esset Dei patris iram vltionemq; suscipere, proditores illos indemnes atq; innoxios reddere, ad satisfaciendum pro illis se exponere, illos à morte malisq; omnibus liberare, se morti pœnisq; omnibus tradere. Hanc itaque fidelitatem fidelissimus ipse Iesus dum ingratiss ac infidelibus meditatur exhibere, illi ediuerso studiosè eius comparant, emunt, venduntq; innocentiam in mortem. Et quid dico quod illos à crimine læsæ diuinæ maiestatis, malisq; omnibus cuperet eripere, quando interea non solum hoc voluit, sed quod voluit, etiam perfecit? Nequaquam enim eorum offensus vel paruitate, vel ingratitude, quicquam quod vel ad vnus, vel ad vniuersorum pertineret salutem, intermisit: sed omnia in redemptione & illorum & nostram, quicquid sibi machinabantur mali, conuertit: adeoq; fidelis post infestam quoq; sibi mortem perseuerauit, ut illis nihilo secius qui mortem sibi intulerant, quam alijs potestatem daret filios Dei fieri, ciues quoq; ac domesticos regni sui cœlestis ac cohæredes. Hanc fidelitatem etsi primo præcipuèq; Iudæis, non ijs tamen solis, verum omnibus qui in se credituri erant, exhibuit? præter hanc fidelitatem, amoremq; omnibus communem, huic Iudæorum genti peculiarem aliam adhuc exhibuit, qui hanc gentem electione sibi adoptauerat singulari, quare ab hostibus, ab oppressione, à gladio, à peste, à fame, à calamitatibus, à captiuitatibus denique hostium multis & seruitute liberauit: idq; sæpenumero & potenti manu, & mira virtute, ac per signa prodigiaq; terribilia, eorum opprimens aduersarios, delensq; vsque ad internecionem. Quid dicam? Sicubi essent qui vel tempore futuro in hanc essent gentem suam officium humanitatis collaturi, tametsi alienigenæ forent, ceu pro munere beneuolentiæ, quamuis nondum præstitæ, sed aliquando præstandæ, multo ante illos vita, salute, potentia, gloriaq; condonauit: ostendens quanti suam faceret gentem, cuius

Fidelitas Christi quanta.

Genes 3.

Ioan. 1.

Exod. 11. 12. Iudic. 4. 7. Iudith. 13.

- Exod. 2. cuius vel adhuc futuros honoraret benefactores. Non longè est vnde hoc probemus. Cyri regis Persarum, Moysiꝑ recordemur infantiam: quorum vterq; expositus morti, propterea quod aliquando benè effect habiturus Hebræorum gentem, diuina prouidentia seruatus est, magnosq; postea honoratus. Nam hic Cyrus quia Iudæorum erat captiuitatem Babylonicam soluturus, cum infantulus ab ano fuisset necari iussus, ab eo verò cui id fuerat imperatum, miseratione commoto, pastoribus, vt feris beluisq; deuorandus exponeretur, traditus: prouidentia Dei id volente, à cane hubera infanti prebente, tam diu est alitus, atq; à cæteris bestijs defensus, quoad inuentus cuiusdam traderetur pastoris vxori nutriendus: nec diuina prouidentia destitutus, donec adultus, in regem Persarum potentissimum eleuaretur. Cæterum Moyses ex Hebræorum gente natus, quam captiuam de Pharaonis manu erant liberaturus, postquam aquis ex communi regis edicto esset iniectus infantulus, ab eiusdem regis filia (Deo hoc ordinante) aquis denudè extractus, nutritus, atq; tandem suæ gentis principatu, alijsq; diuinis muneribus compluribus honoratus. Taceo Ismael, ex Abraam Agar ancillæ filium, de cuius semine hodie extant, qui sunt Agareni: licet ne videantur ancillæ filij, iniuste sit usurpato nomine, Saraceni, quasi à Sara & libera & vxore Abraæ geniti, maluerint vocari: qui verum nunc Abraæ semen, filios scilicet adoptionis, multis annis persequuntur. Nam supra nongentos (vt reor) annos Christiani semper sunt infesti. Horum perfidiam pessimam, legislatore quodam epileptico Mahumeto, Turcæ quoq; cum alijs sunt compluribus regnis amplexi. Hos igitur cum ex Ismaele Deus sciret nascituros, atq; fidei suæ quam possim maximè inimicatos, non tamen Ismaelem sua destituit gratia ac beneficijs, propterea quod ex Abraam & de semine erat Hebræorum. Nam cum adhuc puer esset hic Ismael, & à Sara cum eius matre Agar ex Abraæ domo eijceretur, cum oberarent in solitudine, deficiente aqua, puer pre sita in vitæ periculum venit. Quo sub arbore posito, matrem, ne morientis videret angustiam, procul stantem affatur de cælo Angelus, fontem ostendit, puerum refocillat, iussit & educari, promisitq; se hunc in magnam adhuc gentem facturum. Sed cur hoc, nisi quia Abraæ erat semen atq; gentis Hebræorum? Quid itaq; delirante diuina hic dicendum est, qui Ismaelem hunc tantopere seruare voluit, quem pessimæ gentis, fidei suæ atq; suis electis semper aduersantis, scilicet fore radicem atq; propaginem? Quid enim boni ex Ismaele hoc expectauit, liud, quam hostes hos pessimos fidem suam persecuturos, in quibus licet nihil beneficio dignum reperiretur, nisi quod de electa sibi erant gente Hebræorum oriundi, his tamen in patre eorum ac propagatore conseruando consuluit ac benefecit? Hoc modo si exquisitè velimus inuestigare, cur Romulū Remusq; vrbis Romæ fundatores, diuina seruaerit prouidentia, dum essent infantes feris deuorandi expositi, quos lupa reprens, huberaq; præbens aluerit: tamen etsi lupam hanc non bestiam, sed pastoris autumant fuisse vxorem, alio nomine Acciam: non deerit certè, vnde pietatem diuinam miremur, vnde eius exofculemur fidelitatem. Compertissimum est certè, quod Deus præscitum à gente nulla alia suam Christianamq; gentè, quam à Romanis eorumq; imperio magis esse præmendandam. Hi enim per vniuersum orbem, cui tunc dominabatur, Christianos sunt persecuti, fidem iuxta ac illius nomen maximopere molierunt.

Ismael cur
miraculosè
cōseruatus.
Gen. 21.

Romulus
Remusque
cur diuini-
tus seruati.

molientes extinguere. Quare igitur (dicere quis posset) illos seruatit infantes, qui Romam erant condituri, quandoquidem suæ sciuit religioni eos qui Romani ex eis erant futuri, maximè fore infestos? Qui Iudæorum oderit ingratitudinem, contra illos quoque, licet fortassè æquo accuratius, inueniet causam. Dicitur huius urbis conditores fuisse seruandos ac nutriendos, quia urbem erant hanc ædificaturi, in quam suæ Ecclesiæ sedem, omniumq; Christianorum caput, rectorem atq; primatum ponere Christus volebat Iudæum Petrum, cui in adiutoriū alium quoq; Iudæum Paulum dedit Tarsensem. Quod si idè factum est, nonne hic quoq; & Dei fidelitas, & Iudæorum elucet ingratitudo? quorum gratia Deus ne eos quidem, siue Saracenos loquamur, siue Romanos, sinebat perire, quos tamen non ignorabat suis electis moturos non leuem persecutionem. Fidelissimus igitur cum omnibus, tum præcipuè Iudæorum genti, proditione indignissima venditur.

Iesus infidelitatem quam à Iuda ceterisq; Iudæis acceperit.

Videndum nunc restat, quis sit qui venditur: deinde, à quo quibusvè vendatur. Venditur is, qui solus omnium verus est Dominus, creator & conseruator: cuius imperio non solum ea quæ reguntur, verum etiam qui regunt domini, principes, reges & imperatores orbis, subijciuntur: cui vniuersa quæ sunt, propria sunt: quia ab eo solo sunt (habent enim ab eo & esse & conseruari, sine quo nequeunt subsistere) absq; cuius nutu nihil est & nihil fit, sine cuius eruditione nihil discitur, sine cuius lumine nihil cernitur, sine cuius bonitate nemini potest bene esse, extra cuius directionem nihil potest rectum esse, absq; cuius agnitione nulla est prudentia, sine cuius amore nulla iustitia, sine cuius auxilio nullius boni perseverantia. Absq; huius obedientia nulla est virtus, extra huius fruitionem nulla est salus. O si quis nunc huius infelicissimi proditoris iniuriōsissimam expendere posset iniuriam qua iniuratus thesaurus, inæstimabile bonum, venditur à scelestissimo, nequissimo, vilissimoq; seruorum seruo, æternæq; morte sexcentis digno, Venditur inquam ab eo, quem in discipulum, quem in Apostolum, quem in procuratorē suum Christus ascieuerat: & (si apocryphis esset libris credendum) ab eo venditur, quem, vt Moysem olim, aquis iniectum infantem seruauerat, quem regina quadam adoptante in filium, educauerat: cui deniq; parricidiorum crimina, quæ in filio nutricis suæ, proprioq; parente licet ignoto, ac stupri, quod in matre commiserat, ignoscens condonauerat. Venditur deinde hominibus vilissimis, perindeq; facinorosis, morti obnoxijis, & pro exiguo viliq; precio. Quis verò iam impijssimæ huius venditionis condiciones expendens omnes, videlicet cuius, à quo, quibus, quomodo, & pro quo hæc fiat venditio, iniquitatem ingratisimi proditoris, Simoniaci, sceleratissimiq; non mox inueniat inæstimabilem? quippè qui non modo sacrosanctam Christi carnem & sanguinem, quæ singulare excellentissimumq; sunt opificium gratiæ Spiritus sancti, vasq; & templum sacratissimum pariter ac viuificum sanctæ Trinitatis, in quo requiescit omnis plenitudo sanctitatis corporaliter: verum etiam essentialem sanctitatem totius sanctitudinis, Verbum Dei, filium Dei, ex quo Spiritus sanctus omnium sanctorum sanctificator procedit, Messiam, Christum, Emannelem, hoc est, in vna persona Deum & hominem, vendidit. O Iu-

Partis alterius Argumenti explicatio.

Iudas quantum Christo iniuriam irrogarit.

A quo vendatur.

Exod. 2. Iudas quomodo puer seruatus & educatus. Quibus vendatur.

Iniquitas inde quam fit inæstimabilis Coloss. 2.

T da om-